

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7430/2568

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกโจทก์ร่วม นาย ศ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 350, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 57, ป.พ.พ. มาตรา 438, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาท ซึ่งอยู่ในระหว่างที่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าหนี้ ตามคำพิพากษาอาจใช้มาตรการบังคับทางปกครอง โดยการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด จึงเป็นการโอนทรัพย์สินของตนให้แก่ผู้อื่น โดยมีเจตนาพิเศษเพื่อไม่ให้โจทก์ร่วมในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับชำระหนี้ ค่าสินไหมทดแทน อันเป็นความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ตาม ป.อ. มาตรา 350 และเป็นการทำละเมิดต่อโจทก์ร่วม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำความผิดอันเป็นการละเมิดของจำเลยแก่โจทก์ร่วม 85,000 บาท จำเลยให้การในส่วนแพ่ง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 จำคุก 6 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 4 เดือน ให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 15,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์ร่วมและจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วม ให้ยกคำร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วม ฉบับลงวันที่ 18 สิงหาคม 2564 ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการคดีทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์ร่วมเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก พ.ศ. 2510 และเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2540 มาตรา 3 (6) จำเลยเป็นพนักงานของโจทก์ร่วม ได้รับรายได้เป็นเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทนรายเดือน เงินหรือสิทธิเรียกร้องอื่นจากโจทก์ร่วม เมื่อครั้งจำเลยดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการกองบริหารและควบคุม ฝ่ายปลัดบัญชี โจทก์ร่วมมอบหมายให้จำเลยรักษาการในตำแหน่งหัวหน้าหน่วยการเงิน โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก โรงพิมพ์ดังกล่าวทำสัญญาร่วมการงานส่งเสริมและพัฒนางานพิมพ์กับบริษัท ส. นายถนอม รักษาการเสมียนหน่วยการเงินของโรงพิมพ์ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของจำเลยกระทำการทุจริต ยักยอกเงินของโรงพิมพ์ 21,786,074.50 บาท กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางแจ้งโจทก์ร่วมให้มีคำสั่งเรียกผู้ต้องรับผิดชอบให้ชดใช้ค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม โจทก์ร่วมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.

2539 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ข้อ 18 และข้อ 19 ประกอบพระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 พ.ศ. 2540 มาตรา 3 (6) มีคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ลงวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2552 เรื่อง ขอให้ชดใช้ค่าเสียหายและค่าสินไหมทดแทนให้นายถนอมรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหาย 21,786,074.50 บาท ให้จำเลยรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ 90 ของค่าเสียหาย 21,786,074.50 บาท เป็นเงิน 19,607,467.05 บาท และให้นางจินดารัตน์ รักษาการผู้ช่วยหัวหน้าสำนักกิจการโรงพิมพ์ รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ 10 ของค่าเสียหาย 21,786,074.50 บาท เป็นเงิน 2,178,607.45 บาท แก่โจทก์ร่วม โดยให้นำเงินไปชำระภายใน 15 วัน นับแต่วันได้รับคำสั่ง จำเลยฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางขอให้เพิกถอนคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ของโจทก์ร่วม ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โจทก์ร่วมอุทธรณ์ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาคืบตามคดีหมายเลขคำที่ อ. 1264/2555 คดีหมายเลขแดงที่ อ. 863/2561 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2561 ให้เพิกถอนคำสั่งของโจทก์ร่วมเฉพาะส่วนที่ให้จำเลยรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินกว่า 8,220,559.64 บาท โดยให้มีผลนับแต่วันที่ที่มีคำสั่งดังกล่าว โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า หากโจทก์ร่วมได้รับชำระหนี้จากผู้ทุจริตเป็นเงินเพียงใดให้นำเงินที่ได้รับมาหักหรือคืนตามส่วนแห่งความรับผิดชอบแล้วแต่กรณีให้แก่จำเลย โจทก์ร่วมอาศัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวและพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 57 และกฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ข้อ 1 (4) และ ข้อ 2 ออกคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) รวม 4 ฉบับ คือคำสั่งที่ 4/2562 ลงวันที่ 9 มกราคม 2562 ให้อายัดเงินเดือนในส่วนที่เกิน 20,000 บาท เงินประจำตำแหน่ง เงินค่าตอบแทนรายเดือน เงินหรือสิทธิเรียกร้องอื่น ๆ ของจำเลย เพื่อชำระค่าสินไหมทดแทน รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าใช้จ่ายในการบังคับทางปกครอง คำสั่งที่ 57/2562 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2562 แต่งตั้งผู้ทำการยึดอายัดทรัพย์สินให้ค้ำกับเงินค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องชดใช้ รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการยึด อายัด และขายทอดตลาดทรัพย์สิน และขายทอดตลาดทรัพย์สิน คำสั่งที่ 58/2562 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2562 ให้ยึดทรัพย์สินของจำเลยให้ค้ำกับเงินค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องชดใช้ รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการยึด อายัด และขายทอดตลาดทรัพย์สิน และคำสั่งที่ 59/2562 ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2562 ให้ยึดรถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาท วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2562 จำเลยทำสัญญาขายรถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาทในราคา 30,000 บาท และ 2,500 บาท ตามลำดับ และจดทะเบียนโอนให้นายสุรสิทธิ์ ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2562 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์และโจทก์ร่วมว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องและต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำร้องของโจทก์ร่วมหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความจากพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วม โดยจำเลยไม่ได้โต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่นว่า มูลเหตุคดีนี้สืบเนื่องมาจากนายถนอมซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของจำเลยกระทำการทุจริตยักยอกเงินของโจทก์ร่วม 21,786,074.50 บาท คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและผู้อำนวยการองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกพิจารณาแล้วเห็นว่า จำเลยในฐานะหัวหน้าหน่วยการเงินทำให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายจากการทุจริตดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด

ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 มาตรา 10 ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ 2539 พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 เมื่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเสนอความเห็นให้กระทรวงการคลังพิจารณา กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางมีความเห็นว่า ให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ 90 ของค่าเสียหาย 21,786,074.50 บาท คิดเป็นเงิน 19,607,467.05 บาท โจทก์ร่วมซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ได้รับความเสียหายจึงมีหน้าที่ที่ต้องดำเนินการให้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม โดยสามารถเลือกดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งภายในอายุความตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 ข้อ 18 กล่าวคือ การใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาล หรือการใช้มาตรการบังคับทางปกครองโดยออกคำสั่งให้ผู้ต้องรับผิดชำระเงินค่าสินไหมทดแทนตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 มาตรา 12 โจทก์ร่วมเลือกที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครอง โดยการออกคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ 90 ของค่าเสียหายทั้งหมดตามความเห็นของกระทรวงการคลัง จำเลยทราบคำสั่งดังกล่าวแล้วได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ 2539 และต่อมาได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางโต้แย้งคำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ที่ให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนร้อยละ 90 ของค่าเสียหายทั้งหมด โจทก์ร่วมอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ต่อมาวันที่ 22 สิงหาคม 2561 ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งของโจทก์ร่วมเฉพาะส่วนที่ให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเกินกว่า 8,220,559.64 บาท โดยให้มีผลนับแต่วันที่มิคำสั่งดังกล่าว ดังนั้นคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ที่ให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจึงถึงที่สุดแล้ว จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องชำระหนี้แก่โจทก์ร่วมตามจำนวนเงินที่ศาลปกครองสูงสุดพิพากษา และโจทก์ร่วมซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ออกคำสั่งให้ชำระเงินต้องดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินจำเลยภายใน 10 ปี นับแต่วันที่คำสั่งทางปกครองที่กำหนดให้ใช้เงินถึงที่สุดตามมาตรา 63/8 (3) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ 2539 ทั้งนี้ มาตรา 63/12 แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ให้ถือว่า โจทก์ร่วมซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ออกคำสั่งให้ชำระเงินเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ส่วนจำเลยซึ่งเป็นผู้อยู่ในบังคับของมาตรการบังคับทางปกครองเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า แม้อัตินี้จะไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมได้ใช้หรือจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลให้จำเลยชำระหนี้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 350 แห่งประมวลกฎหมายอาญาก็ตาม แต่เมื่อเป็นกรณีที่จำเลยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 มาตรา 10 และโจทก์ร่วมเลือกที่จะใช้มาตรการบังคับทางปกครองแทนการใช้สิทธิเรียกร้องทางศาล โดยการออกคำสั่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ให้จำเลยรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน อันเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 มาตรา 12 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ 2539 ข้อ 18 ทั้งคำสั่ง

องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก (เฉพาะ) ที่ 36/2552 ดังกล่าวถึงที่สุดตามคำพิพากษา ศาลปกครองสูงสุดแล้ว จำเลยซึ่งมีฐานะเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาจึงมีหน้าที่ต้องชำระหนี้แก่ โจทก์ร่วมซึ่งมีฐานะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามาตามจำนวนเงินที่ศาลปกครองสูงสุดพิพากษา เมื่อ ได้ความว่าจำเลยเพิกเฉยไม่เคยชำระหนี้ให้แก่โจทก์ร่วมมาตลอดตั้งแต่ศาลปกครองสูงสุดมี คำพิพากษา ทำให้โจทก์ร่วมต้องสืบหาทรัพย์สินของจำเลยเพื่อดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สิน มาชำระหนี้และทราบว่าจำเลยคงมีทรัพย์สินที่เหลือน้อยเพียงรถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาท ซึ่ง จำเลยก็เบิกความยอมรับว่าจำเลยคงมีทรัพย์สินที่เหลือน้อยเพียงรถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาท เท่านั้น ไม่มีทรัพย์สินอื่นเหลืออยู่จริง จึงเจือสมกับพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วม ดังนั้น การที่ จำเลยโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาทให้แก่นายสุรสิทธิ์เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2562 ซึ่งอยู่ในระหว่างที่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจใช้มาตรการบังคับทาง ปกครองโดยการยึดหรืออายัดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ดังที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น จึงเป็นการโอนทรัพย์สินของตนให้แก่ผู้อื่นโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อไม่ให้ โจทก์ร่วมในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับชำระหนี้ค่าสินไหมทดแทน อันเป็นความผิดฐาน โกงเจ้าหนี้ตามนัยยะมาตรา 350 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แล้ว ส่วนที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้ จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการโอนรถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาทให้แก่บุคคลอื่นรวม เป็นเงิน 85,000 บาท ซึ่งคำนวณมาจากการตีราคารถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาทว่า มีราคา 70,000 บาท และ 15,000 บาท ตามลำดับนั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดฐาน โกงเจ้าหนี้อันเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายไม่อาจดำเนินการบังคับคดีเอาแก่รถยนต์และ รถจักรยานยนต์พิพาทเพื่อให้ได้รับชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด การ กระทำความผิดของจำเลยจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วม แม้โจทก์ร่วมจะไม่ได้นำ พยานหลักฐานมานำสืบให้เห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมเสียหายเท่าใดก็ตาม แต่ศาลมีอำนาจกำหนดสินไหมทดแทนตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดได้ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438 วรรคหนึ่ง เมื่อข้อเท็จจริงได้ความจาก พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า จำเลยเพิกเฉยไม่ชำระหนี้แก่โจทก์ร่วมมาตลอดตั้งแต่ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา เป็นเหตุให้โจทก์ร่วมต้องสืบหาทรัพย์สินของจำเลยเพื่อ ดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินมาชำระหนี้ และพบว่าจำเลยคงมีทรัพย์สินที่เหลือน้อยเพียง รถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาทซึ่งจำเลยโอนให้กับบุคคลอื่นไปแล้วเท่านั้น การกระทำของ จำเลยจึงเป็นเหตุให้โจทก์ร่วมได้รับความเสียหายไม่ได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน เมื่อ คำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดดังกล่าวแล้ว เห็นสมควรกำหนดสินไหมทดแทน แก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 15,000 บาท ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์และโจทก์ร่วมและยก คำร้องของโจทก์ร่วมนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นและฎีกาของโจทก์ ร่วมฟังขึ้นบางส่วน อย่างไรก็ตาม จำเลยไม่ได้เป็นผู้กระทำการยกยอกเงินของโจทก์ร่วมโดยตรง เพียงแต่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบละเมิดเห็นว่าจำเลยในฐานะหัวหน้าหน่วย การเงินและเป็นผู้บังคับบัญชาของนายถนอมซึ่งเป็นผู้กระทำการทุจริตยกยอกเงินของโจทก์ร่วม กระทำการอันถือว่าเป็นการบกพร่องต่อหน้าที่และเป็นการกระทำที่ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงมีความเห็นว่าจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม เมื่อข้อเท็จจริงในสำนวน ปรากฏว่า ปัจจุบันจำเลยอายุ 63 ปี รถยนต์และรถจักรยานยนต์พิพาทที่จำเลยโอนไปให้แก่บุคคล อื่นเป็นรถที่จดทะเบียนตั้งแต่ปี 2539 และ 2543 และขายได้ราคาเพียง 30,000 บาท และ 2,500

บาท ตามลำดับ ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยกระทำความผิดวินัย และไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวประกอบกับสภาพความผิดที่จำเลยบกพร่องต่อหน้าที่อันเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงแล้ว เห็นสมควรให้โอกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดี โดยรอกำหนดโทษไว้ ซึ่งน่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยและสังคมส่วนรวมมากกว่าการลงโทษจำคุกจำเลยและรอกำหนดโทษไว้ พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 ให้รอกำหนดโทษไว้มีกำหนด 1 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยฟังตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 15,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งทั้งสามศาลให้เป็นพับ

องค์คณะ

ระบิล จันทรภิรมย์ · สมจิตต์ สุขกมลวัฒนา · มาลี เตชะจันทะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7430/2568>